

[Taanquist]

hindringer i vejen for vores virksomheder, tværtimod.

Der er mange virksomheder, som har indset det, og jeg synes også, vi skal fremhæve, at på mange af vore større virksomheder gøres der en virkelig flot indsats for at skabe et så godt arbejdsmiljø som muligt. Tidligere i dag er Danfoss nævnt; jeg kunne nævne Grundfos, jeg kunne også nævne andre store virksomheder, hvor man gør en virkelig stor indsats for arbejdsmiljøet. Det skyldes ikke alene hensynet til arbejdstagernes ve og vel, det skyldes også, at man gerne vil leve op til loven, men også at man i så stor en virksomhed direkte kan måle, hvad et dårligt arbejdsmiljø koster.

Når vi i vores dagsorden taler om økonomiske incitamentter til forbedring af arbejdsmiljøet, så har vi mange forslag. Vi vil i øvrigt fremsætte et forslag allerede i næste uge, der skal gøre det dyrere for virksomhederne at producere arbejdsskader. Men jeg vil gerne nævne ét eksempel, et godt eksempel på et økonomisk incitament, nemlig det, vi nu har gennemført i øvrigt i enighed med regeringen, og som efter vores mening virker ganske glimrende, nemlig en udvidelse af arbejdsgiverperioden i sygedagpengeloven til to uger. Det er et økonomisk incitament, og det har virket.

Endnu bedre er det selvfølgelig som økonomisk incitament, hvis arbejdsgiverne over deres arbejdsskadeforsikringer kommer til at bidrage til samfundets udgifter som følge af arbejdsskaderne. Jeg kan i øvrigt i den forbindelse undre mig noget over, hvor længe de virksomheder, der virkelig lever op til kravene, vil blive ved med at betale for de arbejdsskader, som mindre ansvarlige virksomheder producerer.

En anden årsag til, at større virksomheder har lettere ved at leve op til loven, er, at man har større mulighed for at skabe en slagkraftig sikkerhedsorganisation, og jeg tror, vi er enige om, at sikkerhedsorganisationerne er en af grundpillerne i sikkerhedsarbejdet. Men mange små virksomheder og mange mere enkeltliggende arbejdspladser magter det ikke; de magter ikke at få en ordentlig sikkerhedsorganisation i stand. Sikkerhedsrepræsentanterne har ingen kollegaer, de er for få, og de har heller ikke noget bagland. Derfor peger vi i vores dagsorden på, at det er nødvendigt at støtte disse små arbejdspladser sikkerhedsarbejde gennem regionale sikkerhedsorganisationer.

Endelig peger vi i dagsordenen på, at samtidig med at der er sket fremskridt på arbejdsmiljøområdet, så er der ting tilbage, som er ganske alvorlige. Vi har tidligere i dag haft en diskussion, der især relaterer sig til syerskernes problemer, men problemet går videre end det. Det drejer sig også om den fysiske og psykiske nedslidning, der finder sted i dag på en række bestemte arbejdspladser. Her kunne der måske være brug for en handlingsplan; men det er jo ikke det, som SF sammen med regeringen foreslår. Vi opfordrer i dagsordenen regeringen til her og nu at sikre et arbejdsmiljø, der modvirker den fysiske og psykiske nedslidning, der foregår.

Til slut vil jeg sige, at efter at have hørt det radikale indlæg har jeg en fornemmelse af, at der vil kunne være flertal for det forslag, som vi har bebudet her i dag om, at de specielle lidelser, som syerskerne har, skal anerkendes som erhvervs sygdomme, og det var jeg egentlig spændt på at få en reaktion på.

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg havde egentlig nogle helt andre forventninger til den redegørelse, som arbejdsministeren har givet Tinget her i dag. Jeg havde egentlig forventet, at ministeren, når vi nu står over for 1992 som et miljøår, havde forholdt sig til nogle af de konkrete problemer, som der netop er på det område, som vi behandler her i dag.

Men når man så har lyttet til ministerens redegørelse, så var det jo egentlig bare en opremsning af en lang række aktiviteter, som skal foregå i løbet af 1992, en række aktiviteter med konferencer osv. ude i den store verden.

Jeg har stillet mig selv spørgsmålet: Hvad dækker det egentlig over? Og jeg har fået den opfattelse, at ministerens redegørelse dækker over, at der faktisk ikke sker noget herhjemme på arbejdsmiljøområdet.

Jeg har før omtalt den statistik, vi har fået i hænde her til morgen, og som viser, at vi i en periode på en 10-12 år inden for anlægs- og bygningsområdet faktisk ikke er kommet de alvorlige arbejdsulykker til livs, faktisk ikke har fået reduceret antallet af dødsulykker; tværtimod er der en svagt stigende tendens. Man kan så stille sig spørgsmålet: Hvorfor er det ikke lykkedes? Er det på grund af manglende indsats fra Arbejdstilsynets side, hvad der igen kan have sammenhæng med, at Arbejdstilsyn-